

SVĚTLO
NAD
LONDÝNEM

JULIA KELLY

motto

Světlo nad Londýnem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Julia Kelly
Světlo nad Londýnem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SVĚTLO
NAD
LONDÝNEM

JULIA KELLY

Praha 2020

Přeložila Světlana Pavlíková

Pro Annu, Judy, Sheilu a pro obě mé babičky

CARA

Barlow, Gloucestershire, Anglie, září 2017

Bylo to pátrání, jaké měla Cara nejrady. Probírala se věcmi zapomenutými, předměty, které kdysi někdo opatroval s láskou, pečlivě si je uschoval a nosil je ve své paměti. Objevovala skryté poklady i tretky a ujišťovala se, že se jejich příběh opět dostane na světlo světa.

Ve Wilsonových starožitnostech bylo jejím úkolem zjišťovat „kde a kdy“ u každého předmětu, který prošel dveřmi obchodu. Ale nejvíc ji fascinovalo „co a proč“. Když totiž tyhle otázky zodpověděla, mohla dát kdysi tak opečovávaným cennostem nový život s novými majiteli.

Pokud Cara nemohla odhalit historii určitého kousku, spřádala si o něm příběhy sama pro sebe. Bylo to snadnější než přemýšlet o svých vlastních chybách a zklamáních. Když pracovala, mohla na pár hodin uniknout do pohodlí života někoho jiného.

Zastavila se, aby si prohlédla impozantní dům, který se před ní tyčil. Pod nohama, obutýma do obnošených bot bez podpatků, jí zapraskal štěrk. Old Vicarage bylo ohromné panské sídlo ze žlutého cotswoldského pískovce. Domýšlivě tu stálo navzdory dvojímu zpustošení – jak léty, tak počasím, a jeho pýchu ještě

zvýrazňoval pár sloupů tyčících se po stranách bílých vchodových dveří. Lehký větrík šelestil břechťanem, který se líně plazil mezi přízemím a prvním patrem. Někdo nechal jedno z oken ve třetím patře otevřené, pravděpodobně v naději, že vyvětrá dům, který zůstal neobydlený poté, co jeho majitelka před šesti týdny zemřela.

Vchodové dveře se se skřípěním otevřely a Cařin šéf, Jock Wilson, vyšel ven spolu s plavovlasou ženou, které mohlo být kolem čtyřicítky. Byla oblečena v bleděmodré a bílé, elegance a jemnost sama, a tvořila tak silný kontrast k Jockovu strohému tvídú a naleštěným koženým polobotkám.

„Slečno Hargravesová, konečně jste tady,“ pronesl Jock.

Cara přelétla pohledem zlaté starožitné hodinky, které jí babička dala před lety k promoci na Barlowské univerzitě. Bylo na chlupe devět hodin, přesně tolik, v kolik jí Jock oznámil, že má přijet – pokud si tedy jeho e-mail nevyložila špatně.

V panice jí zrudly tváře. Nemohla mít špatný čas. Byla tak přesná a pečlivá od prvního dne, kdy před dvěma měsíci nastoupila. Musela být. Tahle práce pro ni byla šancí začít znovu.

„Paní Leithbridgeová, to je má asistentka, Cara Hargravesová.“ Jock mávl rukou směrem k ní, jako by Cara byla čajovým šálkem Limoges z počátku devatenáctého století a on ho předváděl na aukci.

Potlačila zklamání, sepnula ruce za zády a doufala, že svým gestem vyjádří jak ospravedlnění, tak lítost. „Dovolte mi vyjádřit soustrast s vaší ztrátou, paní Leithbridgeová.“

Klientka jí věnovala kratičký pohrdavý úsměv. „Děkuji. Nechte to na později. Mám dnes odpoledne lekci tenisu.“

Jak se dáma vzdalovala vchodovými dveřmi a její sandály na vysokém podpatku klapaly na mozaice dlažby, Jock významně zvedl obočí směrem k Caře, jako by chtěl říct: *Ona je ten typ, před kterým jsem vás vždycky varoval.*

„Nedovedu si vysvětlit, jak jsem si mohla splést čas,“ zašeptala Cara ve spěchu, když pospíchali za klientkou.

„Nepřišla jste pozdě, ale ani ne dost brzy,“ řekl Jock.

Zarazila se v chůzi. „Cože?“

„Je lepší přijít dřív a sedět v autě než nechat klienta čekat. Tak jdeme.“

Cara narovнала ramena a zhluboka se nadechla, aby v sobě otupila osten šéfovy výčitky.

Soustřed' se na práci. Ukaž mu, co umíš.

Vzduch ve vstupní chodbě byl chladný a zatuchlý. Dům byl teď zřejmě neobývaný, ale ona téměř slyšela děti, které tu kdysi vyrůstaly, šouply nohama po podlaze chodeb, jak se tudy hnaly v dychtivé touze hrát si venku. Nebylo těžké představit si bývalé hrdé majitele, jak stojí v obrovských bílých dveřích a vítají každého z příchozích polibky na obě tváře a laskavým úsměvem.

Byl to čísi domov, nikoli jen místo pro práci, připomněla si, když si prohlížela světle zelené obložení, které se táhlo po zdi vzhůru, než uvolnilo místo důvěrně známé tapetě s akantovými listy na tmavě modrém pozadí. V mysli jí okamžitě vyskočilo časové zařazení, kterému ji učil Jock.

William Morris. Britské. Polovina sedmdesátých let devatenáctého století.

Když začala poprvé pracovat ve Wilsonových starožitnostech jako osmnáctiletá studentka, myslela si, že má přirozenou výhodu, že vyrůstala obklopena starožitnostmi v domě svých rodičů i prarodičů. Ale Jock jí rychle předvedl, jak málo toho dosud ví. Nyní, když se po více než deseti letech zase vrátila, jí dal najevo, že očekává, že zakrátko nabude stejných znalostí jako on. Znamenalo to, že kdykoli Cara zrovna netrávila čas u babičky v blízké vsi, kde stará paní pobývala na odpočinku, pustila se do četby o druzích nábytku, s nimiž se ponejví-

ce setkávala v práci. Takže teď, když vedle něho stála na svém prvním výjezdu do klientova domu, poznala Morrisovy tapety, aniž by musela nahlédnout do svých knih, poznámek či Googlu. Tohle by mohla zvládnout.

„Váš bratr se mi v telefonu zmínil, že vaše prateta byla sběratelka,“ pravil Jock.

Paní Leithbridgeová pokrčila rameny. „Prateta Lenora milovala krámy. Celý dům je přečpaný veteší.“

„Slečno Hargravesová, vidíte v této místnosti něco zajímavého?“ Jock věnoval paní Leithbridgeové upjatý úsměv. „Slečna Hargravesová se průběžně školí poté, co byla nějakou dobu mimo obchod se starožitnostmi.“

„Aha,“ řekla paní Leithbridgeová, jako by jí na tom nezáleželo.

Rozhodnuta nenechat se zastrašit svým šéfem ani apatickou klientkou, zadívala se Cara na malou lavičku u zdi vedle vchodových dveří. Její povrch byl zašlý, jak na ni po léta usedal bezpočet lidí, aby si tu odložili holínky nebo sem přivázali psa. Nebyla by nijak výjimečná, kdyby neměla opěradlo a nohy vyřezávané ve spletitém geometrickém vzoru.

„Ta dubová lavička,“ řekla důrazně.

„Zařazení?“ opáčil Jock.

„Arts and Crafts, zdá se, že byla vytvořena v poslední čtvrtině devatenáctého století.“

„Americká, nebo britská?“

Prošla kolem kousku a přejela rukou po opěradle, ucítila hladké spoje, které ji držely pohromadě bez pomoci hřebíků.

„Dřevo je v dobrém stavu, ale je trochu otlučená a má pár škrábanců. Celkově je zachovalá.“

„A co země původu, slečno Hargravesová?“ přitlačil Jock, jehož formálnost v ní navodila pocit, že se ocitla zpátky na základní škole.

Důkladně se na lavičku zahleděla. Vypadala jako britská, ale lidé cestovali a sběratelé nakupovali v zahraničí.

„To nemohu přesně říct, dokud nenajdu značku výrobce,“ odvětila nakonec.

„Jste si jistá, že nechcete riskovat odhad?“ zeptal se Jock.

„Ano.“

Její šéf maličko přikývl. „Velmi dobře. Raději být přesný než odhadovat.“

„Tohle všechno je určitě fascinující, ale je tu něco cenného?“ zeptala se paní Leithbridgeová.

„S tím správným kupcem má všechno svou hodnotu, ale doufejme, že jsou tu kousky, které jsou v lepším stavu,“ řekl Jock. „Snad byste nám mohla ukázat přijímací pokoj?“

„Tudy,“ řekla paní Leithbridgeová a navedla je mávnutím ruky.

Vždycky začínejte v přijímacím pokoji, říkal Caře včera Jock, když jí dával školení. Tam lidé předvádějí to nejlepší. A nezapomeňte: N-O-S. To byly tři hlavní principy jeho byznysu. Nábytek, obrazy, stříbro. Najdi, odhadni, shrábní zisk. N-O-S.

Jenže pro Caru to znamenalo víc než jen tohle. V době, kdystudovala na univerzitě, Wilsonovy starožitnosti byly pro ni jakýmsi útočištěm, místem, kde se mohla ztratit v minulosti. Když metodicky katalogizovala každou položku v depozitáři, cítila se jako účastník, svědek a zpovědník malých kousíčků lidských životů. Teď, po třinácti letech, konečně dostala šanci letmo zahlédnout celistvější obraz propojení mezi starožitností a majitelem.

Jock se prudce zastavil ve dveřích přijímacího pokoje, Cara do něho téměř vrazila. Ale pak spatřila důvod, proč stanul, jako by do toho místa vrostl. Pokoj byl nacpaný nábytkem, vedly skrze něj pouze úzké uličky po obrovských, ručně vázaných kobercích z vlny a hedvábí. Bylo tu nejméně pět příborníků, rozmístěných po místnosti, a dva z nich byly těsně přisunuty k zadní

části sady masivních chesterfieldských pohovek se zaoblenými područkami. Skříňové hodiny v gotickém stylu tikaly v rohu, na každém centimetru vínově vymalovaných stěn visely obrazy, zatímco všechny zbývající povrchy pokrývala změť fotografií, váz, mís na cukroví a dalších sběratelských předmětů. Avšak to, co upoutalo Cařinu pozornost, bylo monstrum ze skla a dřeva, stojící u širokého kachlového krbu.

„To je...“

„Collinson a Lock,“ dokončil Jock.

Přistupovali k tomu kousku opatrně, jako by to bylo jankovité zvíře, které se může kdykoli spláshit. Cara se lehce dotkla ozdobného okraje, zvýrazněného bílým vinutým vzorkem.

„To je palisandr s intarzií ze slonoviny. Je tu křížové zdobení,“ řekla a v duchu byla vděčná za to, že si teď o víkendu prostudovala informace o výrobě nábytku firmy Collinson & Lock.

„Velmi dobře, slečno Hargravesová. Klíčovým rysem tvůrců jsou také skleněná přední dvířka. Ale nebudeme to mít potvrzeno, dokud nenajdeme logo výrobce.“ Otevřel prostřední dvířka komody a natáhl krk, aby se podíval dovnitř. „Tady není. Mohla byste se podívat dospod? Mě dnes bolí kolena.“

Zdálo se, že Jockova kolena fungovala celkem dobře do té doby, než u něj opět začala pracovat, což znamenalo, že teď bude na ní, aby se v obchodě hrbila a ohýbala. Cara si nicméně klekla na podlahu a otočila se, aby se podívala na sokl bez ozdob ve spodní části komody.

Ze zadní kapsy vytáhla úzkou baterku. Zapnula ji a ozářila značku Collinson & Lock.

„Našla jsem to,“ oznámila a vztyčila hlavu. „Sériové číslo 4692.“

„Co je to?“ ptala se paní Leithbridgeová, když si Jock zapisoval čísla do malého, v kůži vázaného zápisníku, který vytáhl z náprsní kapsy.

„Překrásný kousek a dobrá známka výborného vkusu vaší pratety. Možná,“ řekl Jock a nasadil svůj nejzářivější úsměv, „byste mohla zvážit, že si přehodíte lekci tenisu. Máme tady před sebou veliký kus práce.“

Později toho odpoledne byli Cara a Jock v jídelně a třídili poslední porcelán Lenory Robinsonové, když Caře zazvonil telefon.

Jock, který právě zkoumal Adamsovu cukřenku, o níž předpokládali, že je z padesátých let devatenáctého století, na ni vrhl vzteklý pohled. „Slečno Hargravesová, můžete vypnout tu pekelnou věc?“

Instinktivně pevněji sevřela těžkou sadu osmnácti na sebe navršených dezertních talířů, které právě nesla z místnosti sloužící jako sklad potravin a nádobí. „Promiňte.“

Pomaloučku zamířila k jídelnímu stolu, aby sem talíře postavila, když telefon zazvonil podruhé.

„Slečno Hargravesová,“ pronesl znovu její šéf a založil si ruce na prsou.

Vyškubla telefon ze zadní kapsy a sevřel se jí žaludek, když spatřila, že jeho displej zabírá Simonova tvář.

„Vezmete to, anebo se na to budete jen koukat?“

Odkašlala si. „To je můj exmanžel.“

„Pak vám navrhuji, abyste si vzala ten velice osobní hovor někam jinam. Dost daleko.“

„Ano, samozřejmě.“ Spěchala odtamtud a hovor přijala, jakmile byla na chodbě. „Co je, Simone?“

Jeho hlas, stejně uhlazený, jako byl dříve kritický, jí zaplnil ucho. „Proč šeptáš?“

Stoupala nahoru po úzkém schodišti, které dříve určité sloužilo služebnictvu. „Protože jsem v práci.“

„S majitelem toho obchodu se starožitnostmi?“ Zahihňal se.

„Ano, a Jock mě potřebuje, takže jestli mi teď můžeš říct, proč voláš...“

Rychle se ohlédla, zda někde neuvidí paní Leithbridgeovou, a vklouzla do první místnosti, na kterou po cestě narazila. Rozvířila oblak prachu, jenž se roztančil ve světle, které sem přicházelo jediným oknem. Když zavřela dveře, otevřela se uvnitř se skřípotem stará rozklížená skříň.

„Hele, ty děláš, jako bys pracovala minimálně jako soudní znalec,“ řekl.

Bože chraň, aby si myslel, že její práce je důležitá.

„Měla by ses vrátit ke svým případům,“ pokračoval povýšeně snobským tónem. „Jsem si jistý, že by tvůj bývalý šéf měl pro tebe flek, nebo bys mohla začít provozovat vlastní praxi. Pak bys mohla vydělávat slušné peníze.“

Samozřejmě že Simon nepovažoval práci pro Jocka za *dost dobrou*. I když už byli rozvedeni, měl stále dojem, že by jeho názor pro ni měl být důležitý. Drásalo jí to nervy.

„Simone, nenáviděla jsem ty případy a měla jsem odejít dlouho předtím, než jsem to skutečně udělala.“

„A předpokládám, že je to moje chyba,“ řekl ostře.

„Částečně ano, opravdu.“

Najednou ho opustila jeho sebejistota. „Promiň, Caro. Všechno jsem zničil. Hledám pomoc, zrovna teď...“

Zavřela oči a pevně je stiskla, čekala, až přijde vlna viny. Teprve teď to bylo dost dlouho na to, aby se z toho nehroutila, ale stále ji to tížilo. Předtím to s nimi šlo už dost dlouho z kopce.

Když mu řekla, že se chce rozvést, napřed jí sliboval, že vyhledá pomoc, ale nikdy to neudělal. Trvalo jí dlouho, než pochopila – s pomocí terapeuta –, že na svých bedrech neunese plnou váhu narcismu, nejistoty a závislosti svého muže.

„Proč mi voláš?“ zeptala se.

Odkášlal si. „Přišel mi omylem účet. Bylo to za uložení věcí tvých rodičů.“

Svezla se po zdi, vzpomínka na telefonní hovor pozdě v noci jí vzala dech. Byl to policista, který jí suše, bez emocí oznámil, že opilý řidič v range roveru narazil na úzké venkovské silnici do auta jejích rodičů. Byli přepraveni do nemocnice v Cumbrii. Nedorazila včas, aby se s nimi stihla rozloučit.

„Zdá se, že roční úhrada byla placena ze společného účtu. Když jsme ho zrušili, přišlo to zamítnuto zpátky,“ pokračoval Simon a nevšímal si, nebo se nestaral o to, jak na ni jeho slova působí.

„Prosím tě, pošli to na moji novou adresu. Postarám se o to,“ řekla a trochu jí přeskočil hlas.

„Měla bys to zrušit a všechno prodat. Jsou mrtví už skoro dva roky, Caro. Musíš za to přestat vyházovat peníze.“

Jeho otevřený nesouhlas s tím, jak truchlila po smrti svých rodičů, cítila kdysi jako facku. Nyní jí jen zanechal v hlubokém smutku, ze kterého ji bolela duše. „Pošli mi ten účet. Zařídím to.“

„Chtěl jsem jen pomoci.“

„Ne, Simone, nechtěl a jednou to, doufám, pochopíš.“ Přejetím prstu po displeji ukončila hovor. Její rozvedení přátelé jí říkali, že se dostane do fáze, kdy bude mít na exmanžela kolikrát takovou zlost, že ho bude chtít zabít, ale všechno, co teď cítila, byla jen smrtelná únava. Jen těžko si dokázala vzpomenout, proč se do něho před lety tak zamilovala.

Vrátila telefon do kapsy, odhodlaná soustředit se na cokoli, co na ni Jock hodí, ale než to udělala, upoutal její zrak záblesk zlata z vnitřku pootevřené skříně. Pohnula se, aby zavřela dveře, které se předtím otevřely, ale zaváhala. Prateta Lenora prokázala svou obezřetnost ukrýváním věcí v koutech a škvírách. Kdo ví, co nakřečkovala uvnitř...

Když dveře doširoka otevírala, staré panty na protest zavrzaly. Ve srovnání s chaosem v přečpaném domě byly police bohužel prázdné. Zlaté záblesky, které vycházely ven, odrazilo malé zrcátko se složitě vyvedeným stylizovaným květem lilie na zadní straně. Vedle něho ležela stará stolní hra scrabble, a vypadalo to, že jí chybí nejméně dva tucty písmen.

S nijak zvláštním nadšením obrátila svou pozornost ke dvěma spodním zásuvkám. V první nic, jen spousta mrtvých molů. Ale když otevřela druhou zásuvku, spatřila plechovou dózu od sušenek ve tvaru poličky s knihami nastojato. Vídala takovéhle dózičky plné knoflíků a dalších drobností v domě své babičky, když byla ještě dítě. Pokud by si mohla dovolit riskovat odhad, navzdory Jockovu přání, řekla by, že byla ze čtyřicátých, možná z časných padesátých let dvacátého století.

Poklekla na podlahu, vsunula krátké nehty pod víčko a páčila. Šlo to pomalu, ale nakonec tenký kov povolil. Nad tím, co spatřila, jí poskočilo srdce. Navrchu ležel malý tlustý zápisník vázaný v červených plátěných deskách, zajištěný gumičkou. Když ho zkoušela otevřít, guma se jí v rukou rozpadla.

„Sakra,“ zaklela potichu. Asi by měla nechat knížečku být, ale škoda již byla napáchána.

První stránka zápisníku byla prázdná, ale tu další pokrývalo klikaté písmo vyvedené vybledlým modrým inkoustem. Datum nahoře znělo: 14. října 1940.

Včera v noci zase padaly bomby. Právě jsem šla spát, když začaly výbuchy. Zněly tak blízko, že jsem si myslela, že spadne strop. Tatínek říkal, že Němci shodili šest bomb na základnu RAF St. Eval. Ještě nevíme, jak moc ji poničili.

Myslím, že právě to je důvod, proč píšu do tohoto deníku. Tatínek už léta říkává, že bych měla zaznamenat tuhle válku a to, jak žiju.

Zrovna minulý týden se maminka nad tím nápadem zděsila a řekla: „O čem že musí napsat? O své práci v obchodě paní Bakefordové?“

No, něco se stalo a já o tom musím napsat, i když to prostě bude mámě navzdory.

Byl to deník. Deník z druhé světové války. Cara přeskočila asi tak tucet stran, možná víc.

21. února 1941

Celé měsíce jsem cítila, jako bych na tyto stránky neměla co napsat. Všechno zůstávalo při starém, ale nyní se věci změnily. Teď se zdá, jako bych nemohla přestat psát.

Paul mě včera odpoledne vzal do kina v Newquay, abychom se podívali na film Freedom Radio. Řekla jsem mamince, že jsem musela pomáhat Kate plést ponožky pro vojáky, ale místo toho jsem běžela na zastávku autobusu a čekala na něho. Byl perfektní, naprostý gentleman, koupil mi lístek a pomohl mi najít sedadlo. Dorazili jsme do divadla, zrovna když film začínal, a jakmile se objevily titulky, chytil mě za ruku a po celou dobu ji nepustil. Myslím, že jsem vůbec nedávala pozor na to, co Clive Brook a Diana Wynyardová na plátně říkali!

24. února 1941

Paula zase uvidím až za dva dny.

Nikdy jsem si nemyslela, že jsem ten typ dívky, která kvůli muži dokáže omdlít, ale dnes v obchodě jsem upustila skleněnou dózu s bonbony. Jenom zázrakem se nerozbila, přesto mi paní Bakefordová vyhubovala, že mám hlavu v oblacích. Chtěla jsem jí říct, že to není hlava, ale srdce.

S úsměvem Cara náhodně listovala doprostřed deníku.

25. září 1941

Dnes ráno jsem se s Paulem rozloučila. Zkoušel mě přemluvit, abych zůstala v posteli, ale já jsem mu řekla, že by to byla dezerce.

Cara prolistovala zbytek deníku a podívala se, jak daleko vede. Zápis končil nečekaně jediným řádkem.

5. ledna 1942

Je konec. Myslím, že jsem ho milovala.

Zachvěla se pocitem viny, když zavírala desky, ale dál seděla, rukou se stále dotýkala deníku plného nejintimnějších myšlenek jiné ženy. Nemohla popřít svou zvědavost. Kdo byl Paul a co se přihodilo? Proč bylo všechno pryč, jak se zdá, za necelý rok? A především, čím to byl vlastně deník?

Když vysypala obsah plechovky na podlahu, vykutálel se ven drobný kompas s pomačkaným okrajem, medailon, fotografie, pár lístků papíru a kus látky. Látka se dala snadno identifikovat – pánský kapesník, vyžehlený a připravený k použití, s vyšitým „P“ v rohu. Jeden z papírů byl jasně korálově červený a léty vysušený. Obrátila ho na druhou stranu. Byla to vstupenka na filmové promítání v divadle Paramount v Newquay s datem 20. února 1941, den předtím, než začínal jeden ze zápisů v deníku, který si právě přečetla.

Odložila lístek a zkoumala další kousky papíru. Malá pozvánka s utrženým růžkem na nějakou valentýnskou taneční zábavu 14. února v kulturním sále. Nepoužitý lístek na metro.

Pak zvedla fotografii. Žena v uniformě s nárameníky se dívala přes rameno, ruku zvednutou k čapce, která jí pevně seděla

na vršku pážecího účesu sestřiženého do špičky. Jasně, zářivě se usmívala, jako by ji fotograf zachytil v okamžiku čiré radosti.

Ale to nebyl ten důvod, proč se Cara nad fotkou pozastavila. Byla to ta uniforma – už ji kdysi viděla. Babička měla svého času stejnou, když v roce 1943 sloužila v Auxiliary Territorial Service, v ženských pomocných armádních sborech. Cara ji poznala podle dvou fotografií, které měla babička v obývacím pokoji. Jedna byla formálním portrétem, když byla Iris Warrenová první den jako členka ATS na dovolené. Na té druhé stála v řadě se čtyřmi dalšími uniformovanými dívkami, byly do sebe vzájemně zavěšené a usmívaly se.

„S tvým dědečkem jsem se seznámila při tanci na NAAFI,“ vyprávěla jí kdysi babička. „Jednou za pár měsíců se konala vždycky v nějaké kantýně oficiální společenská sešlost, na níž vzrala kapela, jakou se zrovna podařilo sehnat, ale daleko častěji jsme tančili na muziku z gramofonu. Američané s sebou přivezli nový tanec, jitterbug, a my se do něj úplně zbláznili.“

Tvůj dědeček byl voják americké armády, vlasy měl nakrátko a nosil elegantní uniformu. Získal si mě tím, že mě nalákal na čokoládové pralinky a slíbil mi hedvábné punčochy.“

Ale tady babiččiny vzpomínky končily. V poslední době se jí Cara zkoušela ptát na válku. Když začala, bylo jí pouhých šestnáct let. Ale babička se vždycky náhle odmlčela, prohlásila, že má migrénu, a šla si lehnout.

Máma jí to občas vyčítala a říkala: „Jsou určité věci, o kterých tvá babička nechce mluvit. Netlač na ni, Caro.“

Přejela prstem po pevném oblouku ženiny čelisti a pak fotografii otočila. Na její rub odlišným písmem, než bylo v deníku, kdosi napsal: „L. K. na nábřeží.“

Položila fotografii a zvedla prostý kovový medailon ve tvaru srdce. Nehtem palce medailon otevřela. Jedna jeho strana byla prázdná, ale na té druhé byla upevněna maličká fotografie

pohledného muže v bundě zvané bomber s flaušovým límcem; nad čelem měl letecké brýle. Pilot.

„Slečno Hargravesová!“ zaslechla Jocka odněkud zezdola. Rychle posbírala věci do plechovky a spěchala za ním. Jocka našla v pracovně s paní Leithbridgeovou.

„Co to máte?“ zeptal se jí se zvednutým obočím.

„Nejsem si tak úplně jistá.“ Položila krabici na stůl. „Paní Leithbridgeová, sloužila vaše prateta za druhé světové války u ATS?“

Dáma pozvedla obočí. „Nevím, co je to ATS.“

„Byly to ženské sbory, vytvořené k podpoře Britské armády.“ Když se na ni Jock přes obroučky brýlí podíval, dodala: „Sloužila tam moje babička.“

„Prateta Lenora obvykle breptala cosi o tom, že byla dobrovolnicí, řídila sanitku v Londýně v době bleskové války.“ Paní Leithbridgeová se zvedla a prsty poklepávala na stůl stojící u dvou vysokých výsuvných oken. Její ruka prolétla vzduchem a pak vytáhla jednu z fotografií ležící u kraje. „Tady.“

V žádném případě nebyla žena, která se teď na Caru dívala, ženou v uniformě ATS. I když to byla černobílá fotografie, bylo snadné rozeznat, že Lenora Robinsonová, s ostrými rysy, vysokými lícními kostmi a tenkým malým nosem, nenese žádnou podobnost s L. K. na nábřeží, mladistvých rysů a s výraznou bradou.

Prateta paní Leithbridgeové s ní měla společnou pouze iniciálu křestního jména z nápisu na rubu fotografie.

Cara otevřela plechovku a vytáhla ji. „Jste si jista, že to není ona? Na rubu je L. K. Možná to tam bylo napsáno, než se vdala. Jaké bylo její příjmení za svobodna?“

Paní Leithbridgeová se na fotografii sotva podívala. „Prateta Lenora nikdy nepřijala příjmení svého manžela. Celkem moderní, vážně.“

„Aha.“ Cara rychle pohlédla na Jocka. „Je tam také deník.“

„Po předmětech a denících z druhé světové války je velká poptávka, ale protože se nezdá, že jej napsala paní Robinso-
nová, měli bychom ověřit jeho pravost a identifikovat pisatele,“
řekl Jock.

„Za dva týdny si přijde dům prohlédnout makléř. Všechno, co nelze prodat, odveze vyklízecí firma,“ řekla paní Leithbridgeová.

„A můžeme s tím něco udělat?“ zeptala se Cara s deníkem v rukou. „Třeba vrátit to ženě, která tohle psala?“

„Kde jste to našla?“ zajímal se Jock.

„Ve skříni v malé místnosti vedle zadního schodiště.“

„V tom pokojíčku?“ zasmála se paní Leithbridgeová. „Nikdo tam celá léta nebyl. Vyhodte to.“

„Ne!“ Když se do ní zabodly dva páry očí, polilo ji horko, ale neodvrátila zrak. Z nějakého důvodu cítila, že musí ochránit deník, na jehož stránkách je vepsán příběh radosti i zlomeného srdce, který jí tak učaroval. A dnes víc než kdy jindy byla odhodlaná přimět babičku, aby jí konečně vyprávěla o své minulosti.

„Ráda bych si ho vzala a pokusila se vypátrat, komu patří.“
Cara zaváhala. „Jestli vám to nevadí.“

„Je mi to jedno,“ řekla paní Leithbridgeová. „Pokud mě budete potřebovat, budu v přijímacím pokoji.“

Když osaměli, Jock na Caru upřel ostrý pohled, plný zlosti. „Slečno Hargravesová, my se se svými klienty nehádáme.“

„Ona to chtěla vyhodit!“ protestovala Cara.

„A na to má právo. Paní Leithbridgeová, pokud bude chtít, může tohle všechno natahat dozadu na zahradu a podpálit, ale raději bych jí přiměl k tomu, aby to prodala a tím prodejem mě pověřila. Pomohlo by mi, kdyby se s ní má asistentka nehádala.“

„Nejste ani trochu zvědavý, kdo to napsal?“

„Vzhledem k tomu, že pracuji a využívám vzácného času své klientky, mnohem víc mě zajímá tato psací souprava,“ řekl a ukázal na viktoriánský pultík, ležící otevřený na stole. „Anebo některá z hromady dalších věcí, které nám mohou doopravdy přinést zisk. N-O-S, slečno Hargravesová.“

Narovnala se, ale než mohla cokoli říct, Jock si povzdechl, sňal si brýle, vyndal si z kapsy kapesník a otíral si je. „Pokud se na mě přestanete dívat tak, jako bych byl barbar, který zkouší zničit historii, můžete si ten deník vzít domů. Jděte a odneste si ho pryč, ale pospěšte si zpátky. Ukázalo se, že je tu víc práce, než jsem očekával.“

Cara svésila hlavu a uháněla ke svému autu, ale nemohla si pomoci, na rtech jí ulpěl mírný úsměv. Ona a babička si budou mít o čem povídat, až se vrátí z práce.

LOUISE

Haybourne, Cornwall, únor 1941

Zvonek nad dveřmi obchodu zacinkal. Louise vzhlédla a spatřila zmáčený deštník, jenž zaplnil celý obchod *Potravinový* *Bakefordová*. S křupnutím sklapl a odhalil paní Mossovou, jež setřepala kapky vody na podlahu, kterou Louise před hodinou setřela v beznadějném pokusu něco dělat.

„Dobré odpoledne, paní Mossová,“ řekla Louise a odložila účetní knihu, s níž právě pracovala.

„To je bouřka, drahoušku. Zrovna jsem říkala panu Mossovi, že bude štěstí, když nás jednou neodnese voda,“ řekla manželka venkovského advokáta a dotkla se svého malého purpurového kloboučku, který jí seděl na oblaku hustých hnědých kučer, o kterých Louise věděla, že je myje a natáčí jednou týdně kadeřnice v Newquay.

„Dneska asi odradila většinu našich zákazníků,“ řekla Louise. „Čím vám mohu posloužit?“

„Libru cukru a libru slaniny, prosím,“ řekla paní Mossová.

„Máte přidělové knížky?“ zeptala se Louise.

„Ale ano.“ Dáma otevřela kabelku a vytáhla z ní tři malé sešitky. „Tady.“

Louise metodicky listovala knížečkou, našla kupony na cukr a chystala se je odtrhnout.

„Ty příděly jsou teď opravdu směšné,“ řekla paní Mossová, tékala očima po obchodě a olízla si rty. „Jako by to už po velké válce nestačilo. Co přijde dalšího?“

Louise věděla, že paní Mossová se spokojí s tím, že jí neodpoví, a tak se soustředila na vážení cukru na těžkých železných váhách, pečlivě a s přesností, která se jí stala druhou přirozeností od té doby, co vloni ministerstvo výživy nařídilo přídělový systém.

„Tak mě napadá, že téhle válce říkají podivná. No, není tak podivná, po Dunkirku.“ Paní Mossová sepjala ruce přes peněženku a pro sebe si kývla. „Dostali jsme další dopis od Garyho. Zmínil se o tobě.“

„Opravdu?“ zeptala se a sklopila oči, když balila cukr do balíčku z hnědého papíru.

„Neví, kdy bude mít příští dovolenou. Říkala jsem mu, že se měl dát spíš k námořnictvu, ale on chtěl za každou cenu do armády. Děláš účetnictví v obchodě už dlouho?“ zeptala se pak paní Mossová a změnila tak směr konverzace jednou ze svých nečekaných kliček.

Louise zvedla hlavu a podívala se na dámu, jejíž oči spočinuly na odložené účetní knize. „Ano, když si mě paní Bakefordová najala, zmínila jsem se, že jsem byla ve škole dobrá v matematice. Pověřila mě, abych procházela účty každý týden.“

Paní Mossová souhlasně přikývla. „To se ti bude hodit, až budeš vdaná. Domácí účetnictví je srdcem dobrého hospodaření, to říkám vždycky.“

Louise sebou škubla a modlila se, aby tato dáma opět nezačala se svou necitlivou kampaní dohazování Garyho. Byli sousedé, bydleli jen pár ulic od sebe, oba si společně hrávali od dětství, ale i když to byl milý muž, byl to také Gary. Neměl žádné větší

ambice než vrátit se z války, vystudovat práva a jít pracovat ke svému otci, jak mu to rodiče vštěpovali do hlavy od narození. Gary by žil v Haybourne po zbytek svého života, nudný, předvídatelný muž, který se dobře hodil do nudné, předvídatelné vesnice. Nebyl to život, po němž by Louise prahla – ačkoli, ne že by přesně věděla, co vlastně chce.

V naději, že paní Mossovou i s jejími logickými závěry popožene směrem z obchodu tak rychle, jak jen bude moct, začala počítat kupony na slaninu. První dvě knížky byly správně, ale když nalistovala stránku té třetí, kde měly kupony na slaninu být, nebyly tam žádné.

„Promiňte, paní Mossová, ale kolik jste chtěla té slaniny?“

Paní Mossová si trochu pohrávala s nitkou, která jí visela z manžety na blůze, jež jí vykukovala zpod kabátu. „Libru, prosím.“

„Paní Mossová,“ řekla Louise pomalu, „obávám se, že nemáte příslušný počet kuponů. Za tyhle vám mohu dát pouze půl libry.“

Když se paní Mossová podívala na kupony, cosi se jí mihlo v očích. Ale stejně rychle, jako pohlédla na kupony, nasadila zářivý úsměv, který jen zvýraznil vrásky kolem jejích úst, v nichž se usadila rtěnka. „Mohla bys to pro jednu přehlédnout.“

Louise zavřela přídělové knížky a přisunula je zpět před paní Mossovou.

„Obávám se, že to nemohu.“

„Jak *prosím*?“

Kousavý tón paní Mossové Louise napřímil páteř, ačkoli si musela opřít ruce dlaněmi o pult a přitisknout je na něj, aby se jí netrásly. „Paní Bakefordová je velice přísná, protože pokuty jsou velmi vysoké.“

„Louise Keeneová, tvá matka..“

Dveře se s bouchnutím otevřely a postava, zahalená v jasné

žluté pláštěnce a ve stejně žlutém klobouku do deště, vmaširovala dovnitř. „Den jako stvořený na procházku, miláčku!“

Kate. Louise by se k ní nejradyji rozběhla a svou sestřenicí i to všechno, co měla na sobě, zlíbala.

„Ach!“ začala Kate, když si sundala klobouk. „Nevšimla jsem si, že máš zákazníka. Jak se vám daří, paní Mossová?“

„Velmi dobře,“ odfrkla si paní Mossová. „Můj cukr, prosím, Louise.“

„Budete si přát také půl libry slaniny?“ zeptala se Louise.

„Jen cukr.“

Skousla ret a zabalila cukr ještě do druhé vrstvy z voskového papíru, aby ho ochránil před deštěm, a podala jí ho. Paní Mossová ho vsunula do nákupní tašky, napůl rozevřela deštník a s trhnutím rozrazila dveře do bouřky.

Poryv větru se prohnal dveřmi a praštil jimi tak silně, až se sklo výlohy zatřásl. Kate se k nim vrhla a přibouchla je. Odhrnula si vlasy z tváře a zasmála se. „Copak asi způsobilo ten kyselý výraz na tváři paní Mossovové?“

„Kate...“ Louise už věděla, že kritika v jejím hlase zase vyzní naprázdno. Vždycky to tak bylo, když šlo o sestřenicí. Na Kate, temperamentní, energickou a okouzující, se nebylo možné zlobit. Co si pamatovala, Kate měla odjakživa okruh přátel, kteří kolem ní kroužili. Na jaře 1937, když obě dovršily šestnáctý rok a Kate se proměnila z hezké na krásnou, se její skupinka rozšířila o většinu chlapců z Haybourne a některé další ze sousední vsi St. Mawgan.

„Pokud paní Mossová nechce, aby ji někdo pomlouval, neměla by strkat nos do cizích věcí.“ Kate ukázala na Louise. „A nechci od tebe slyšet, že se jí zastáváš.“

Louise našpulila rty a maličko se na Kate usmála.

„Dobře. A teď,“ řekla Kate, rozpřáhla ruce a opřela se jimi o pult, „co děláš v pátek večer?“

Louise nad tou prapodivnou otázkou párkrát zamrkala. „To, co dělám každý pátek – zavírám krám.“

Kate si povzdechla. „A v pět, po zavíračce u Bakefordové?“

„Účetnictví.“

Kate otočila účetní knihu k sobě a prstem přešla po sloupci čísel. „Vypadá to, jako bys byla tenhle týden tak trochu v předstihu.“

„Zamokříš ji.“ Louise vytrhla knihu z ruky své sestřenice, s klapnutím ji zavřela a šoupla pod pult.

„Ale, ale, miláčku,“ řekla Kate.

„Přestaň říkat každému miláčku, Kate. Je to směšné.“

„Tohle dělají všechny filmové hvězdy.“

„Americké filmové hvězdy. Ne dívky, které nikdy nevytáhly paty z Cornwallu.“

Kate se zatočila a nahnula se přes pult, až jí plavé vlasy v silných vlnách spadaly na leštěné dřevo. „Bože, co bych dala za to, abych byla v Hollywoodu!“ Opět se napřímila a podívala se Louise přímo do očí.

„Neodpovědělas mi na otázku.“

„Na jakou?“

„Co děláš, až dokončíš účetnictví, se kterým jsi už jasně začala?“

„Předpokládám, že půjdu domů a povečeřím se svými rodiči,“ řekla Louise a pokrčila rameny. Znělo to tak banálně, jak to sama cítila.

Kate se na ni ušklíbla. „Pojď si se mnou zatančit.“

„Ale já bych neměla,“ řekla hned Louise.

„Dokonce ani nevíš, kam s tebou chci jít.“

Louise to vědět nemusela. Ať už to bylo kdekoli, byla si absolutně jistá, že Kate tam bude labutí s hlavou nahoru a hned se kolem ní vyrojí plno mužů. Jeden jí bude chtít zapálit cigaretu, dva si k ní budou prorážet cestu a přetlačovat se, aby jí mohli

koupit drink, a čtyři se spolu poperou o první kolo na parketu a budou před ní naoko tančit foxtrot s imaginární partnerkou. A uprostřed toho všeho bude stát Louise, ruce spojené za zády, příliš stydlivá na to, aby započala konverzaci, a bude se cítit směšně kvůli tomu, jak moc ráda by zapadla do jejich party.

Louise by snad mohla svou sestřenicí nesnášet za to, že to má s muži tak snadné, ale nebylo to možné. Kate, velkorysá vůči chybám, by pukla štěstím, kdyby některého z jejich obdivovatelů Louise okouzila. Jenže její sestřenice ještě nepochopila, jaké to je procházet životem, aniž se před ní všechny dveře samy otevírají. Pokud Kate chtěla, měla hlavu v oblacích.

Naopak Louise stála naprosto jasně oběma nohama na zemi. Po celý život se o ní říkalo, že je tichá, zdrženlivá, *nenápadná*, a už si vůbec nešlo představit, že by to mělo být jinak.

„Nepotřebuju vědět, kam chceš jít,“ řekla Louise a hadříkem přitom smetla neviditelné krystalky cukru z váhy. „Vím jen, že bych se tam nudila.“

Kate se zamračila. „Nebuď takový morous. Je to jen taneční zábava. Valentýnská taneční zábava.“

„Neumím tancovat,“ oponovala Louise.

Kate se rozesmála. „Vím určitě, že to není pravda. Už jsem tě viděla tančit valčík. Byla jsi celkem dobrá.“

„S tvým bratrem. Nebylo to moc vzrušující.“

„To jenom proto, že jsi ještě neměla šanci tančit s tím správným partnerem,“ řekla Kate a zakřenila se. „Pojď se mnou.“

Louise zavrtěla hlavou a její ruka vystartovala, aby zahákla zpět jeden z hřebíků z umělé želvoviny, jenž hrozil, že jí vyklouzne z vlasů.

„Prosím!“

Louise přimhouřila oči. „Proč jsi tak neodbytná?“

„Protože si zasloužíš trochu zábavy, miláčku.“ Kate na ni upřela pohled.

„A máma říkala, že můžu jít, jen když půjdu s tebou.“

„Proč?“ zeptala se opatrně Louise.

Kate si povzdechla. „No, vlastně, kdo ví...“

„Kate!“

Její sestřenice se rozzlobila. „Paní Lovellová viděla minulou sobotu Geri Parkerovou, jak se na ulici v Trebelzue líbala s nějakým letcem. A teď mě máma s Geri ani s nikým jiným nechce nikam pouštět. Říkala, že moje dobrá pověst je v ohrožení.“

„A je?“ zeptala se Louise.

Kate ohrnula nos a řekla rezervovaně: „Možná se s kluky líbám, ale jestli si myslí, že by mohlo být i něco víc, těžce se mýlí.“

„A proč já jsem pro tetu Claire ta přijatelná?“ zeptala se Louise.

„Protože ty jsi ty,“ pokrčila rameny Kate.

Protože všichni vědí, že bych nikdy neudělala něco tak odvážného jako políbit letce na ulici, všem na očích. Myšlenka to byla naprosto zoufalá.

„Tak dobře.“

Kate sebou trhla a podívala se na ni. „Cože?“

Louise zmuchlala hadřík, který svírala v ruce, a hodila ho na pult. „Prima, půjdeme. Kde to je?“

„V kulturním sále v Saint Mawgan. Ach, miláčku, nebudeš toho ani trošku litovat!“ rozplývala se Kate.

„V Saint Mawgan? Budeme muset jet autobusem,“ namítl Louise.

„Nejlepší je jet na kole,“ řekla znalecky Kate. „Tedy, pokud nebude pršet. Takhle nebudeme muset celou věčnost čekat na zastávce. Můžeme odjet, kdy chceme.“

„A zůstat, jak dlouho budeme chtít?“ zeptala se Louise.

„Přesně tak. A teď – co si vezmeš na sebe?“

Louise si opět zasunula do vlasů neposlušný hřebínek.

„Opravdu nevím. Nejlepší asi budou ty zelené vlněné.“

Kate nad tím ohrnula nos. „Měla jsi je na koncertě v kulturním sále před dvěma měsíci a už tehdy byly krátké, asi tak o pět centimetrů.“

„Je mi devatenáct. Pochybuju, že jsem od té doby vyrostla. Kromě toho, kolik lidí z Haybourne zaznamená, že jsem si je zase vzala na sebe, a bude to někoho z nich doopravdy zajímat?“ zeptala se.

„Ne, ale budou tam letci.“

„Kteří stráví celý večer tím, že budou koukat po *tobě*.“

„Nebud' hloupá,“ řekla Kate. „Slibuju ti tolik partnerů, že si se všemi ani nestihneš zatancovat.“

Louise se zasmála. Velmi dobře věděla, že její sestřenice je pouze velkorysá.

Ale pokud očekávala, že ji Kate nechá na pokoji, šeredně se zmýlila. Namísto toho Kate luskla prsty. „To je to, co musíme udělat.“

„Co?“

„Najít ti letce.“

„Nechci letce.“ Ale už bylo moc pozdě. Louise by řekla, že ten nápad už v Katině mysli zapustil kořeny, a nebylo pochyb, že už ho z hlavy nevytřeše.

„Přijď k nám v pátek v šest. Můžeš si vzít ty moje propínací z červeného krepu. Budou ti slušet víc než mně, já už mám do nich moc velká prsa.“

Protože věděla, že jakékoli další diskuse jsou marné, svěsila Louise ramena. Její sestřenice si zatím zastrkovala vlasy pod klobouk a zapínala pláštěnku.

Kate zatřepotala prsty ve vzduchu a zatrylkovala: „Ulovíme ti pilota, miláčku.“

Louise se uprostřed povzdechu zasmála. Páteční večer bude velmi dlouhý.

Louise zvedla západku u zahradní branky a proběhla deštěm k předním dveřím. Po obou stranách vchodu do domu byla chladná a většinou holá země, kromě míst, kde její otec vztyčil ochranné poklopy, aby ochránil svou zimní zeleninu. Okopávání rodinné předzahrádky bylo první velkou bitvou boje jejích rodičů proti válce. Její matka, hrdá na svůj dům a silně si vědomá toho, jak se vnější vzhled jeho průčelí promítá do okolní zástavby, nechápala, proč by měla vykopat své růže, kakosty a yzopy i s kořeny. Její otec, který nebyl nikdy zapáleným zahradníkem, se najednou zbláznil a nakoupil semena všech možných druhů zeleniny a autoritativně tvrdil, že zadní zahrada, obrácená k otevřenému moři, je příliš drsná a nevlídná na pěstování dostatečného množství potravin pro případ přídělového systému. Tento argument nakonec zvítězil a jednoho jarního dne, když se Louise vracela z vyjížďky na kole, našla svého otce klečet na kolenou v blátě a vytrhávat právě kvetoucí květiny. Její matka v té chvíli stála u předního okna se založenými rukama a pobledlou tváří.

Její otec, jak se zdá, měl pravdu, uvědomila si Louise, když vcházela do domu. Nyní, po roce přídělového systému a v opravdové válce, nikdo nevěděl, jak daleko válka ještě dosáhne a kdy by mohla skončit. Přesto Louise pochybovala, že skutečnost, že i ostatní zahrady v jejich ulici byly přenechány zelenině ve snaze „kopat za vítězství“, byla pro její matku útěchou.

„Louise, to jsi ty?“ zavolala matka z kuchyně.

„Ano, mami!“ křikla v odpověď Louise, stáhla si plášť do deště a posadila se na schody, aby si zula holínky.

„Nenos mi do domu bláto. Už jsem ho jednou uklízela po tvém otci.“

Louise se podívala na silnou vrstvu zeminy, která obalovala botu, již držela v ruce. Zula si tak opatrně, jak jen to šlo, i tu druhou a v silných ponožkách, které si vzala, aby ochránily

její drahocenné punčochy, šla po špičkách ke skřínce v předsíni a po krátkém boji odtamtud vysvobodila mop. Byl ještě vlhký po posledním použití.

Doplížila se zpátky k předním dveřím a dala se do vytírání podlahy, když její otec vystrčil hlavu ze dveří obývacího pokoje.

„Jsi doma!“ řekl. „Jak bylo v obchodě, měla jsi dobrý den?“

Pokrčila rameny, dál stírala špínu. „Skoro nikdo nepřišel.“

Něco zabručel a pak se zase vzdálil. Nejšťastnější byl ve své obvyklé lenošce, dokud jídlo nebylo na stole. Mohl s novinami v ruce zakreslovat do svého obrovského atlasu nový pohyb vojsk, o němž noviny informovaly, jako to obvykle dělával poté, co se vrátil z práce; byl místním poštmistrem. Věděla, že si otec nemůže pomoci a cítí, že ho z této války jaksi vynechali. Bojoval v té minulé, jenže teď byl už příliš starý na to, aby mohl být jakkoli užitečný.

Nahoře ve svém pokoji si Louise projela vlasy kartáčem a znovu si upevnila hřebínek, který jí v poslední době neustále padal. Dívala se do zrcadla a všimla si, že pohlednice, kterou zasunula za dřevěný rám, sklouzla, visela v podivném úhlu a v jejím obvykle uklizeném pokoji působila tak trochu nepatřičně. Znovu ji upevnila na střed a prsty putovala podél provokativně kolorovaných pomerančovníkových hájů, bujících pod kalifornským sluncem. Pohlednici koupila za třípenci ve vetešnictví v St. Ives, kam se s Kate vplížily, když jim bylo patnáct. Její matka považovala nakupování ve vetešnictví za něco, co je pod její úroveň, a chodit do těchto obchodů byl tedy jeden čas vrchol revolty. Kate, posedlá Hollywoodem, byla uchválena ohromnou spoustou reklamních fotografií, vystřižených z časopisů pro fanoušky, a jednotlivě si je nalepovala na kusy kartonu. Avšak kouzlo tohoto pozlátka Louisinu pozornost neupoutalo tak jako příslib horkého dne v Kalifornii na pozadí tyčících se hor, tolik odlišných od líného, bezvýznamného Haybourne.